

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. J. B.**, zastoupeného JUDr. Janem Marečkem, advokátem se sídlem Na Švihance 1476/1, Praha 2, proti žalovanému **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, o přezkoumání rozhodnutí ze dne 23. 6. 2014, č. j. KUJI 42611/2014, **za účasti I) M. B. a II) E. ON distribuce**, a. s., se sídlem České Budějovice, F. A. Gerstnera 2151/6, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2015, č. j. 10 A 103/2014 – 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Zástupci žalobce JUDr. Janu Marečkovi, advokátovi se sídlem Na Švihance 1476/1, Praha 2, **se nepřiznává** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Městský úřad Humpolec, stavební úřad, rozhodnutím ze dne 3. 4. 2014, č. j. STAV/19811/12/Za/ s. z. Ob-/3055/2012, dodatečně povolil změnu nedokončené stavby RODINNÝ DŮM – 1 bytová jednotka, včetně přípojky vody, kanalizace a elektro + vsakovací jímky na pozemku pozemkové parcely č. 133/1, 133/2 a stavební parcely č. 465 v k. ú. Senožaty.

Žalobce (účastník stavebního řízení) proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Žalovaný rozhodnutím z 23. 6. 2014, č. j. KUJI 42611/2014, sp. zn. OUP 202/2014 DI-2

následně rozhodnutí stavebního úřadu částečně změnil tak, že na první straně se původní text začínající slovy: „Po projednání žádosti o změnu stavby a“ končící slovy „...povoluje“ nahrazuje textem „Po projednání žádosti o změnu stavby v rozsahu, v jakém se změna dotýká práv právem chráněných zájmů nebo povinností účastníků stavebního řízení, jakož i zájmů chráněných dotčenými orgány, stavební úřad Městského úřadu Humpolec, jako stavební úřad příslušný dle § 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) rozhodl takto: změna sbora uvedené nedokončené stavby RODINNÝ DŮM – 1 bytová jednotka, včetně přípojky vody, kanalizace a elektro + vsakovací jímky na pozemku pozemkové parcely č. 133/1, 133/2 a stavební parcely č. 465 v k. ú. Senožaty se podle § 115 a § 129 odst. 3 stavebního zákona povoluje.“ Ve zbytku žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem z 20. 2. 2015, č. j. 10 A 103/2014 – 62, žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl. Zdůraznil, že předmětem řízení je přezkoumání rozhodnutí pouze o dodatečném povolení změny stavby před dokončením. Tato změna spočívala v podsklepení suterénu stavby, vypuštění krytého přístřešku pro osobní automobil, změna také obsahuje dispoziční úpravy v přízemí, vypuštění terasy na východní straně, vybudování zádveří před vstupem, zvýšení původní podezdívky o jednu vrstvu cihel, změnu výškového osazení podlahy přízemí. Krajský soud zdůraznil, že rodinný dům nebyl změnou určen k průmyslové výrobě, a že se jedná se o samostatnou stavbu bez vazby na další průmyslové stavby stavebníka. Namítané otázky spojené s povolením dalších průmyslových staveb - kolna, přístřešek, příjezdová komunikace a stavební úpravy zemědělské usedlosti – proto v tomto řízení nelze projednat.

Krajský soud poukázal na to, že stavba byla provedena jako rodinný dům oprávněně na základě souhlasu stavebního úřadu s ohlášením. Dodatečným povolením změny stavby nedošlo ke změně jejího charakteru na výrobní činnost, rozestavěná stavba má stále charakter rodinného domu, tedy objektu určeného k bydlení. Žalobce by mohly obtěžovat pouze emise kouře z kotle na pevná paliva. S tímto způsobem vytápění však bylo uvažováno již v době udělení původního souhlasu s ohlášenou stavbou, k žádné změně zde tedy nedošlo. Žalobcův dům a napadaná stavba se nacházejí ve vzdálenosti 80 m, což taktéž snižuje míru jeho obtěžování. O stavbě vsakoviště bylo rozhodnuto již souhlasem k ohlášené stavbě. Změna stavby se jej nijak nedotýkala, a proto se jím stavební úřad v řízení o změně již nezabýval. Z tohoto důvodu nebylo nezbytné provádět důkaz znaleckým posudkem o rozsahu plochy způsobitelné k vsakování dešťové vody. Krajský soud se také ztotožnil se stavebním úřadem v tom, že správné stanovení rozsahu vsakoviště je na projektantovi, neboť autorizovaná osoba v oboru pozemních staveb je dostatečně kvalifikovaným odborníkem pro projektovou činnost.

K dalším námitkám krajský soud uvedl, že vytěžená zemina uložená na pozemku stavebníka nijak neohrozí statiku staveb žalobce. Obsáhle se také zabýval výkladem vztahu dodatečného povolení stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona a změny stavby před jejím dokončením podle § 118 stavebního zákona. Uvedl, že v prvním případě jde o změnu již realizované stavby, která byla provedena v rozporu s jejím povolením. Ve druhém případě jde o změnu, kterou stavebník ještě nezahájil. V žalobcově věci však jde o první případ, neboť jde o stavbu, která již byla provedena v rozporu se souhlasem s ohlášenou stavbou, a stavebník následně požádal o dodatečné povolení změny této stavby. Žalovaný podle krajského soudu postupoval zcela v souladu s § 129 odst. 3 stavebního zákona, a proto žalovaný správně změnil výrok rozhodnutí stavebního úřadu a vypustil z něj z tohoto důvodu označení ustanovení § 118 stavebního zákona.

Krajský soud byl taktéž názoru, že stačilo, pokud kompletní projektovou dokumentaci a další podklady předložil stavebnímu úřadu jen stavebník jako jeden ze spoluvlastníků stavby. Oddíl G průvodní zprávy, který se zabývá návaznostmi na související stavby, je úplný,

protože souvisejícími stavbami jsou v dané věci pouze přípojky na inženýrské sítě. Stavba rodinného domu již k dalším nemovitostem žádný vztah nemá. Soud poukázal na to, že stavebník dodržel i požadavek obecně závazného předpisu na zajištění garáže či prostoru na stání pro osobní automobil. Již z podkladů přitom vyplývalo, jaká garáž je projektována a jaká auta do ní budou po příjezdové cestě přijíždět. Uvedl, že zpevněná plocha navíc nebude situována v blízkosti staveb žalobce na parcelách č. 111 a 112.

Rozsah změn stavby, které uvádí průvodní zpráva k projektové dokumentaci, odpovídá těm zjištěním, které zjistil stavební úřad při místním šetření. Podle krajského soudu byl tedy skutkový stav v této věci zjištěn úplně a spolehlivě. Soud uzavřel, že i přes provedené změny se nejedná o zcela jinou stavbu, a že dodatečným povolením změny stavby rodinného domu stavebníků nebylo zasaženo do ústavních práv žalobce.

II. Kasační stížnost

Stěžovatel podal proti rozsudku kasační stížnost, v ní uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítl, že Krajský soud v Českých Budějovicích byl nesprávně obsazen. Tvrdí, že obsahu poučení o složení soudu z 20. 10. 2014 rozuměl tak, že jeho žalobu nebude projednávat a rozhodovat JUDr. Věra Balejová. Uvedl, že s touto soudkyní má nejhorší zkušenost, nezná jedinou žalobu, ve které by nevyhověla správnímu orgánu. Pokud by věděl, že žalobu bude projednávat tato soudkyně, podal by námitku podjatosti.

Podle názoru stěžovatele mělo být vedeno řízení podle § 118 stavebního zákona. Manželé B. podle zjištění stěžovatele staví zcela jiný dům, než byl povolen stavebním úřadem. Stěžovatel dále tvrdí, že stavebníci poškozují jeho majetek (taras, zeď, plot, skleník) podnikatelskou činností v několika „na černo“ postavených stavbách (kolna, přístřešek pro stroje, příjezdová komunikace), na což v řízení opakovaně poukazoval a doložil k tomu i nezbytnou fotodokumentaci. Součástí podnikání se podle stěžovatele stala i změna stavby domu.

Stěžovatel tvrdí, že předložená dokumentace neodpovídá vyhlášce č. 499/2006 Sb. Podle něj krajský soud nesprávně nepřihlédl i k dalším správním řízením a navrhl, aby Nejvyšší správní soud připojil další spisy a přihlédl k jejich obsahu. Stavební úřad navíc podle jeho názoru v rozporu s § 111 odst. 2 stavebního zákona posoudil nedostatečně budoucí užívání stavby v souvislostech, zejména neposoudil podnikatelské aktivity u rozestavěného domu. Poukázal na to, že vhodné bylo provést místní šetření, při kterém by bylo možno vyhodnotit namítané širší souvislosti. Stavebník neodůvodnil, proč provedl tolik změn oproti projektové dokumentaci. Domnívá se, že je to z důvodu změny stavby na podnikatelský subjekt a má za to, že stavebník nepředložil k této změně příslušnou projektovou dokumentaci.

Stěžovatel upozornil na to, že pohodu bydlení a poškozování staveb nejvíce ohrožují masivní strojní nůžky schopné ustrihnout plech o tloušťce 10 mm. Jejich provozem dochází k mohutným rázům, ty jsou slyšet ještě ve vzdálenosti 100 metrů. Pojezdy traktorů, vysokozdvizných vozíků a jiných těžkých strojů po zpevněné cestě poškozují taras i zeď. Parkování těchto strojů probíhá v garážích stavby manželů B. Podle názoru stěžovatele se krajský soud rovněž nesprávně vypořádal s důkazy o podmáčení staveb stěžovatele stavbou vsakoviště, nesprávně posoudil i výpočet parametrů plochy schopné vsakování k celkové ploše a to v rozporu s § 21 odst. 3 zákona č. 501/2006 Sb. Taktéž nesprávně posoudil otázku rozproštění vytěžené zeminy na pozemku a následného škodlivého vlivu na jeho stavby.

Stěžovatel dále namítal, že stavebníci nepodali žádost o stavební povolení na stavbu „*zpevněná plocha*“. O její existenci do rozhodnutí stavebního úřadu nevěděl, nejsou mu srozumitelné parametry této stavby, je přesvědčený, že jízdou po této ploše bude více obtěžován imisemi hluku, pachu, kouře a vibracemi.

Žalovaný se zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Uvedl, že dle spisu byl stěžovatel o místním šetření stavebního úřadu včas a řádně uvědoměn. Dále připomněl, že ve svém rozhodnutí vyložil, jaký je rozdíl mezi povolením změny stavby před dokončením podle § 118 stavebního zákona a dodatečným povolením změny stavby před jejím dokončením podle § 129 stavebního zákona. Podle jeho názoru byla stavba již provedena, stavební úřad proto povolil změnu stavby zcela správně podle ustanovení § 129 stavebního zákona. Neztotožnil se ani s námitkou, že dokumentace ke stavbě neodpovídá vyhlášce č. 499/2006 Sb., např. z důvodu, že v průvodní zprávě chybí věcné a časové vazby stavby na stavby související a podmiňující. Těmito stavbami mají být ty, které s hlavní stavbou souvisejí a zabezpečují její funkčnost, tzn. její uživatelnost anebo doplňují funkci hlavní stavby. Stavby vodovodní, kanalizační a elektrické přípojky včetně šachty s přepadem do vsakoviště sice podmiňují bydlení v rodinném domě, byly však již předmětem souhlasu s provedením stavby z 19. 6. 2012. Žalovaný dále porovnal konkrétní změny stavby oproti souhlasu s provedením ohlášené stavby. Uvedl, že půdorys stavby se nezměnil, následné zvětšení zastavěné plochy stavbou vyplývá z toho, že došlo k zarovnání půdorysu na severní straně a k úpravě hlavního vstupu. Zmínované změny rozhodně neznamenají stavbu nových staveb. Žalovaný také podotkl, že dodatečné povolení změny stavby před dokončením nemůže v žádném případě ovlivnit výsledek samostatně probíhajících řízení o odstranění stavby.

Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soude

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, kterými stěžovatel dovozoval vady řízení u krajského soudu.

Zmatečnost řízení před soudem podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívá v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Stěžovatel namítá, že na základě „*Poučení o procesních právech a povinnostech účastníků*“ z 20. 10. 2014 měl za to, že věc rozhodne správní senát v jiném složení, tj. bez soudkyně JUDr. Věry Balejové.

Personální složení správního senátu Krajského soudu v Českých Budějovicích, který je příslušný k projednání a rozhodnutí věcí náležejících do správního soudnictví, určil předseda soudu v souladu s ustanovením § 41 a násl. zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Obsah informace proto složení správního senátu nijak neovlivnil a ani ovlivnit nemohl. Nesporné přitom je, že JUDr. Věra Balejová je stálou členkou správního senátu krajského soudu, ostatně na to, že i dříve rozhodovala ve věcech správního soudnictví, poukázal sám stěžovatel v kasační stížnosti. Ať už si tedy stěžovatel formulaci poučení subjektivně vyložil jakkoli, JUDr. Věra Balejová nepochybně byla taktéž příslušná k projednání a rozhodnutí věci. Nejvyšší správní soud proto nedospěl k závěru, že by krajský soud byl při rozhodování nesprávně obsazen.

Nejvyšší správní soud současně neshledal, že by JUDr. Věra Balejová byla ve věci podjata. Námitky, které stěžovatel uplatnil vůči rozhodování této soudkyně v jiných věcech, nejsou podle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. důvodem k vyloučení soudce a žádné další okolnosti, které by případně mohly vést k úvahám o podjatosti uvedené soudkyně, stěžovatel neuvedl. Nejvyšší správní soud *ex officio* (srov. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) taktéž nezjistil, že by řízení před krajským soudem bylo zatíženo zmatečností z jiného důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Kasační stížnost v této části proto není důvodná.

Námitku, že se krajský soud nesprávně nezabýval taktéž správními řízeními o odstranění dalších staveb na pozemku stavebníka, podřadil Nejvyšší správní soud ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Předmětem projednávané věci je přezkoumání rozhodnutí, jímž žalovaný dodatečně povolil změnu stavby rodinného domu. Dle zjištění žalovaného i krajského soudu je účelem této stavby bydlení investora (stavebníka) a členů jeho rodiny. Tento účel je zcela v souladu s příslušným územním plánem, neboť stavba domu je umístěna v části „plochy smíšené obytné“, které jsou určeny k bydlení, resp. pro stavby rodinných domů. Další stavby (např. kolna a přístřešek) však jsou dle tvrzení stěžovatele určeny k jinému účelu (k podnikání), mají nepochybně odlišné parametry a dispozice, s bydlením stavebníka umístěním ani funkčně nijak nesouvisí. Stěžovatel však nijak konkrétně nevysvětlil (mimo toho, že se tyto stavby taktéž nacházejí na pozemku stavebníka a má v nich probíhat výrobní činnost), z jakého důvodu by všechny tyto stavby měly spolu souviset, proč by měly být posuzovány společně a jaký význam by skutečnosti z těchto řízení měly mít v řízení o změně povolované stavby rodinného domu. Z uvedených důvodů je Nejvyšší správní soud názoru, že v předmětu všech těchto řízení není dána zjevná souvislost a tato řízení spolu nesouvisí ani věcně. Žalovaný o dodatečném povolení změny stavby správně rozhodl v samostatném řízení. V postupu krajského soudu, který taktéž ostatní správní spisy nepřipojil a žalované rozhodnutí posoudil samostatně, Nejvyšší správní soud neshledal vadu. Z totožných důvodů dále nevyhověl návrhu, aby tyto spisy připojil k řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zabýval také *ex officio* podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je jako celek srozumitelný, je zřejmé, jak krajský soud rozhodl, jaké úvahy jej vedly k závěrům a jak se vypořádal se žalobními námitkami. Otázka správnosti těchto závěrů je poté věcí posouzení dalších kasačních námitek, které stěžovatel uplatnil k důvodům podle § 103 odst. 1 a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy nezjistil ani žádnou jinou vadu v řízení před soudem.

I v této části proto kasační stížnost není důvodná.

Námitku, ve které stěžovatel tvrdí, že žalovaný povolil změnu stavby v nesprávném řízení, podřadil Nejvyšší správní soud ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaný i krajský soud dostatečně srozumitelně vyložili, že změnu stavby před jejím dokončením v řízení podle § 118 stavebního zákona může stavební úřad povolit tehdy, pokud stavebník o tuto změnu požádá s předstihem, tj. stavba nebyla ještě dokončena a nebylo ani zahájeno řízení o odstranění stavby pro rozpor s ohlášením nebo povolením. Dodatečné povolení stavby nebo její změny před dokončením je podle Nejvyššího správního soudu naopak namístě tehdy, pokud stavební úřad podle § 129 stavebního zákona řízení o odstranění stavby již zahájil a v řízení o dodatečné povolení změny stavby jde o napravení

již nastalého závadného stavu. Pro obě řízení je však společné, že stavební úřad změnu stavby eventuálně povolí a nadále se jedná tak jedná již o stavbu, která se provádí v souladu s povolením.

V projednávané věci stavebník o změnu dříve sám nepožádal, provádění změny zahájil bez povolení a stavební úřad následně zahájil řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona. Až v průběhu tohoto řízení stavebník požádal o dodatečné povolení změny stavby podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný postupoval v řízení zcela správně.

Pokud stěžovatel přesto namítá, že stavba má oproti dodatečnému povolení jiné parametry, nelze zpětně tyto námitky uplatnit v tomto řízení. Žalovaný přiléhavě vyložil, že další provádění stavby v rozporu s pravomocným povolením je předmětem kontrolních prohlídek. Je tedy zřejmé, že uvedené námitky nemohou být důvodem pro zrušení rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby, svého uplatnění mohou dojít pouze v řízení o odstranění stavby, v němž stavební úřad znovu posoudí, zda je stavba prováděna v rozporu s povolením či s příslušnou dokumentací.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, které směřují vůči zjištěním o parametrech stavby a jejích součástech. Tyto námitky podřadil ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ze spisu žalovaného zjistil následující skutečnosti:

Stavební úřad vydal dne 19. 6. 2012 pod č. j. STAV /12672/12/Za/Ob-1982/2012 souhlas s ohlášením stavby stavebníka M. B. Stěžovatel poté (dne 13. 8. 2012) upozornil stavební úřad, že stavebník provádí stavbu v rozporu s projektovou dokumentací. Stavební úřad provedl dne 30. 8. 2012 kontrolní prohlídku stavby, při níž se zabýval umístěním stavby, jejím půdorysem a odstupovou vzdáleností od okolních pozemků. Další kontrolní prohlídka se uskutečnila dne 6. 9. 2012. Stavební úřad zjistil, že na stavbě byly provedeny změny a bezodkladně poté zahájil řízení o odstranění stavby. Za tímto účelem také nařídil (na den 26. 9. 2012) ústní jednání spojené s místním šetřením.

Při místním šetření bylo zjištěno, že umístění stavby odpovídá schválené projektové dokumentaci. Ve vlastním provedení hrubé stavby však byly zjištěny tyto změny prováděné v rozporu s dokumentací předloženou k ohlášení stavby:

- úprava půdorysu stavby na obdélník (13 x 9,5 m)
- podsklepení celé stavby (vznik garáže v suterénu),
- usazení stavby do terénu (zvýšení podlahy u vstupu na 1,050 m od rostlého terénu),
- nové dispoziční řešení suterénu (chodba, schodiště, kotelna, prádelna, komora, sklad zahradního nábytku, garáž včetně umístění 2 ks otvoru pro okno 1250/750 mm v garáži a 2 ks oken 1250/750 mm v kotelně a prádelně,
- nové dispoziční řešení přízemí (schodiště, vstup, dveře z ložnice na terasu vypuštěny),
- umístění otvoru pro okna 1000/1000 mm v koupelně, okna 750/1000 mm na WC, okna 1000/1000 mm v zádveři,
- nadezdění půdního prostoru o cca 250 mm.
- stavba bez instalací a bez střešní konstrukce. Stropní konstrukce z keramických stropních nosníků a uložení.

Stěžovatel se místního šetření dne 26. 9. 2012 zúčastnil, uplatnil připomínky vůči situaci stavby, taktéž proti dispozicím a proporcím stavby, ostatní přítomní účastníci zjištění stavebního úřadu nerozporovali.

Stavebník poté požádal dne 26. 9. 2012 o dodatečné povolení změny původní stavby. Stavební úřad proto usnesením ze dne 16. 10. 2012, č. j. STAV/20870/12/Za s. z. Ob/2785/2012, přerušil řízení o odstranění stavby do dokončení tohoto řízení. Stavebník k žádosti předložil stavební dokumentaci, která se skládá z příloh:

- a) Průvodní zpráva
- b) Souhrnná technická zpráva
- c) Situace stavby (širší vztahy)
- d) Doklady
- e) Zásady řešící ZS
- f) Dokumentace stavby (stavební část a její přílohy, stavebně konstrukční část, elektroinstalace, zdravotní technika)

Z části dokumentace uvedené pod písmenem a) vyplývá, že stavba bude sloužit pro bydlení investora a členů jeho rodiny. Změnami stavby došlo k rozšíření podsklepení na celý půdorys stavby, v suterénu vznikla nově garáž se dvěma okny o rozměrech 1250/750 mm místo původního krytého stání. Suterén má nové dispoziční uspořádání, došlo k úpravě vstupu z venkovního prostoru, v prádelně a kotelně je provedeno po jednom kuse okno o rozměrech 1250/750 mm, došlo k posunutí komínového tělesa, v přízemí došlo k jinému dispozičnímu uspořádání, k úpravě zádveří, vypuštění terasy na východní straně rodinného domu a tím dveří z ložnice na terasu, k úpravě osazení oken, k nadezdění půdního prostoru o 250 mm a k úpravě výšky hřebene střechy. Dále došlo k úpravě venkovního schodiště a vstupního schodiště a k úpravě terénu pro výjezd z garáže a k úpravě délky trasy. Z ostatních částí dokumentace vyplývají další skutečnosti o stavbě - o napojení stavby na dopravní a technickou infrastrukturu /pod písm. c)/, o tom, že byly splněny požadavky dotčených orgánů /písm. d)/, a o tom, že byly dodrženy obecné požadavky na výstavbu /písm. e)/, že stavba splňuje podmínky regulačního plánu, územního rozhodnutí, popřípadě územně plánovací informace /písm. f)/. Z části dokumentace vedené pod písm. g) („*věcné a časové vazby na související a podmiňující stavby a jiná opatření v dotčeném území*“) je zřejmé, že těmito souvisejícími stavbami jsou pouze přípojky na inženýrské sítě /písm. g)/. Ze statistických údajů vyplývá, že výměra nově zastavěné plochy bude činit 123,50 m² oproti původní hodnotě 114,75 m², a že ve stavbě se nachází jeden byt o velikosti 3 +kk. Podrobněji jsou tyto skutečnosti zachyceny v souhrnné zprávě. (část B projektové dokumentace), bodu 3 přílohy E) zásady organizace výstavby a v příloze F) Technické zprávy.

Stavební úřad nakonec dodatečně povolil stavbu rozhodnutím z 3. 4. 2014, č. j. STAV/19811/12/Za s. z. Ob/3055/2012, za podmínky, že tato stavba bude dokončena svépomocí a stavební dozor bude vykonávat J. P. V části 9 tohoto rozhodnutí vymezil konkrétní změny stavby, které se shodují se změnami, které jsou uvedeny v projektové dokumentaci.

Nejvyšší správní soud je názoru, že stavebník předložil dokumentaci se všemi nezbytnými částmi v souladu s Přílohou 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb. ve znění účinném v době rozhodování. Konkrétní změny a parametry stavby se týkají pouze dílčích parametrů stavby, umístění a situace stavby se vůbec nezměnily. Rozsah změn se navíc shoduje se skutečnostmi, které stavební úřad zjistil při místním šetření dne 26. 9. 2012. Předmětem dodatečného povolení byly tedy pouze změny vyjmenované v bodu 9 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (ty mají oporu v projektové dokumentaci). O rozsahu a úplnosti zjištěného skutkového stavu, který byl nezbytný pro povolení změny stavby v daných parametrech, proto nemá Nejvyšší správní soud žádné pochybnosti.

Námítky, které s uvedenými změnami nesouvisejí, nejsou v tomto řízení relevantní.

Krajský soud správně vycházel z toho, že stavba vsakoviště byla již předmětem souhlasu s ohlášením stavby ze dne 19. 6. 2012 a změna stavby se jej už nijak nedotkla. Proto se s námitkami stěžovatele detailněji již nezabýval. K opakovaným námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud nicméně uvádí, že stavebník řešením svodu dešťové vody ze stavby výstavbou vsakoviště dostatečně naplnil požadavky na řešení vsakování dešťové vody podle ustanovení § 20 odst. 5 písm. c) a § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Ze souhrnné zprávy bodu 11 písm. a) projektové dokumentace předložené ke změně stavby totiž vyplývá, že tyto vody z objektu budou pomocí okapových žlabů a odpadních dešťových svodů svedeny do retenční nádrže (plastová jímka o objemu 3 m³) na pozemku stavebníka, přepad bude sveden do vsakovací jímky a bude likvidován vsakem na pozemku. Z další dokumentace vyplývá, že jímka se nachází za domem, má tvar kvádrů o rozměrech 2,5 x 2 x 2 m. Skládá se ze šterkového lože tloušťky 1 metr a ústí do ní drenážní potrubí obsypané šterkopískem v tloušťce 60 cm, do úrovně terénu dosypaného prohozenou zeminou. Vsakování svedené dešťové vody ze zastavěné plochy stavby je tímto způsobem zcela nepochybně koncentrováno pouze do prostoru vsakoviště, odtud se poté voda do pozemku vsakuje přirozeným spádem. Významem vsakoviště pro svod dešťové vody ze stavby se však stěžovatel ve svých námitkách vůbec nezabývá a pomíjí jej. Ve zbývající nezastavěné části pozemku se navíc podle názoru Nejvyššího správního soudu podmínky vsakování dešťové vody volným rozlivem na pozemku nijak nezměnily. Umístění stavby i samostatného vsakoviště podle názoru Nejvyššího správního nijak nebrání tomu, aby zbývající poměr části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku (vzhledem k menší ploše zastavěné změněnou stavbou v rozsahu toliko 123,5 m²) v souladu s § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. činil nejméně 40 %

K námitkám o možném ohrožení statiky sousedních pozemků v důsledku rozproštění vytěžené zeminy Nejvyšší správní soud poukazuje na Souhrnnou technickou zprávu B. bodu f), z níž vyplývá, že vytěžená zemina bude sloužit pouze k ohumusování pozemku při finálních úpravách terénu okolo dokončené stavby a případná přebytečná zemina bude odvezena na skládku určenou stavebním úřadem. Odstupové vzdálenosti splňují požadavky ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území - z odečtových výkresů je zřejmé, že od hranice pozemku je dům s garáží situován 18 metrů, od rodinného domu stěžovatele činí 80 metrů. Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil se stěžovatelem, že by přebytečná zemina (vytěžená z prostoru pro příjezd ke garáži) měla být rozprostřena rovnoměrně po pozemku stavebníka, a že by tím měla ohrozit statiku staveb stěžovatele.

Stěžovatel dále řadu svých výtek vznesl proti vlivům, které mají negativně působit na pohodu bydlení a na jeho stavby a pozemky následkem podnikatelské činnosti stavebníka – např. používáním nůžek na plech, které mají být umístěny v některé ze staveb mimo dům, nebo používáním dopravní techniky a strojů na pozemku stavebníka. Nejvyšší správní soud má za to, že význam výstavby a jejího vlivu na okolní stavby a pozemky vyplývá ze souhrnné technické zprávy pod písm. b). Závěr žalovaného, že vliv stavby na okolí bude minimální, je logický vzhledem ke konečnému účelu stavby (bydlení) a dále vzhledem k již výše deklarované vzdálenosti stavby od okolních pozemků. Ve vztahu k prováděným pracím je tento závěr logický též vzhledem k předpokládané době prováděných prací a k omezení rozsahu prací pouze na pozemek investora. Krajský soud taktéž vhodně připomenul, že jediné emise mající původ ve změněné stavbě, které by mohly negativně ovlivnit stěžovatelovu pohodu bydlení, mohou pocházet pouze ze spalování tuhých paliv v kotli. Tento typ spalování však povolil dotčený orgán ochrany ovzduší a navíc odstup mezi pozemkem a stavbou stěžovatele a stavbou stavebníka je dostatečný. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že běžným užíváním změněné stavby k obtěžování sousedů nad míru přípustnou poměrům dojít nemůže.

Stěžovatel v dalším nesouhlasí se stavbou zpevněné příjezdové cesty. Tento stavební záměr poté podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 79 odst. 2 písm. i) stavebního

zákona nevyžaduje ohlášení ani stavební povolení. Původně bylo místo pro automobil vyřešeno krytým stáním u domu, ke kterému rovněž vedl přístup po zpevněné cestě. Z části F Technická zpráva bod 9) Dopravní řešení vyplývají parametry této cesty - šířka 3 metry ze zámkové dlažby, tloušťka 8 cm na podkladě ze šterkodrti tloušťky 300 cm. Příjezd k rodinnému domu bude po stávající asfaltové komunikaci, která probíhá středem obce. Přístup k hlavnímu vstupu rodinného domu po nově vybudovaném chodníku šířky 1,2 – 1,5 metrů z obecní komunikace.

Projektová dokumentace ke změně stavby rovněž uvažuje s přístupovou cestou, jejíž vedení pozemkem stavebníka je modifikováno přiměřeně k tomu, že došlo ke změně – namísto krytého přístřešku na automobil bude vybudováno garážové stání v suterénu domu. Z části B „*Souhrnná zpráva*“ dokumentace ke změně vyplývá, že příjezdová cesta povede ke garáži, která je situovaná v suterénu domu, tato cesta dopravně navazuje na místní komunikaci p. č. 2397 v k. ú. Senožaty vedoucí kolem pozemku p. č. 133/1. Její zhotovení je projektováno zcela shodně s původní podobou - šířka příjezdové cesty ke garáži je 3 m, bude dlážděna zámkovou dlažbou tloušťky 80 mm na podkladě z drtí frakce 4 - 8 mm, tloušťky 30 mm, podkladu ze šterkodrti 300 mm a bude upnuta mezi záhonové obrubníky tloušťky 50 mm kladené do betonové opěrky.

Nejvyšší správní soud je názoru, že účelem užívání této cesty vzhledem k jejímu umístění a k jejímu vedení k rodinnému domu je nepochybně pouze příjezd z přilehlé místní pozemní komunikace na parkovací stání a to dopravním prostředkem, jemuž je toto parkovací stání svými dispozicemi určeno – v tomto případě tedy především osobním automobilům. Dále, stejně jako krajský soud, shledal, že k zásadní změně ve vedení zpevněné cesty ke garáži oproti původní projektové dokumentaci nedošlo. Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil se stěžovatelem ani v námitkách, které se týkají stavby zpevněné plochy.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel většinu svých námitek vyjadřuje pouze ve formě obav z budoucího užívání stavby. Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud proto konstatuje, že pokud stěžovatel bude reálné následky užívání stavby subjektivně vnímat negativně (poškození majetku jízdou vozidel, kouřem, zplodinami, hlukem), bude namíste, aby se ochrany svého vlastnického práva domáhal v občanskoprávním řízení. V něm však bude nezbytné, aby skutečné negativní vlivy na své vlastnické právo prokázal.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, kterou stěžovatel krajskému soudu vytkl, že se nevyrovnal se změnou vlastnictví stavby ze stavebníka na jeho manželku. Ze správního spisu vyplývá, že v průběhu stavebního řízení se manželka stavebníka stala spoluvlastníkem stavby a jako účastník proto vstoupila do stavebního řízení. Samotná změna vlastnictví stavby je skutečností soukromoprávní povahy a nepodléhá aprobaci stavebního úřadu. Z hlediska předmětu správního řízení o dodatečném povolení změny stavby před dokončením je však rozhodující, že stavebník k této stavbě předložil projektovou dokumentaci již v době zahájení řízení. Z povahy věci je pak zřejmé, že ke změně stavby nový spoluvlastník stavby (manželka) nemohla již v průběhu řízení předložit nic jiného, než totožné podklady, kterými již správní orgán disponoval. Rozšíření okruhu vlastníků stavby proto na dodatečné povolení změny stavby nemohlo mít žádný vliv.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu se v řízení o povolení změn stavby nevyskytla ani žádná otázka či skutečnost, k nimž bylo třeba zvláštních odborných znalostí. Stavební úřad k relevantnímu posouzení a ke konečným závěrům o změnách stavby resp. k povolení těchto změn podle názoru Nejvyššího správního soudu strany disponoval dostatečnými odbornými znalostmi technického charakteru, jež souvisejí s rámcem jeho běžné úřední činnosti. Důvod k ustanovení znalce podle § 56 správního řádu zde tedy nebyl dán. Nejvyšší správní soud

se proto neztotožnil se žádnou z námitek, kterou stěžovatel poukazoval na nezbytnost přítomnosti znalce v řízení o povolení změny stavby.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti napadenému usnesení krajského soudu není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost k plnění neuložil, právo na náhradu nákladů proto nemají (§ 60 odst. 5 s. ř. s.) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud usnesením z 10. 11. 2015, č. j. 3 As 74/2015 - 55 ustanovil stěžovateli zástupce JUDr. Jana Marečka, advokáta se sídlem Na Švihance 1476/1, Praha 2. Zástupce však žádný úkon právní pomoci vůči stěžovateli neučinil a ani ze spisu žádná taková skutečnost nevyplývá.

Nejvyšší správní soud proto advokátovi odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** žádný opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. března 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu